

*Αρωμα της Πασχαλιάς
και της Λαύρας πανηγυρί,
έριπος κι' ο Βασιλέας
φλέγεται μέσ' στο λιπόρι.

Χαίρε, γη των προπατόρων,
φύγουσ' δια τὰ κακά μας,
κι' από μέτωπα δικά μας,
μά και ξένων διαφόρων,
τρέχει πλούσιος κι' άδρος
αξιόλογος ιδρώς.

"Ωχ! Αθήνα, πρώτη χώρα,
τί σοφούς μαζεύεις τώρα,
"Ωχ! Αθήνα, χώρα πρώτη,
δλους μας κρατείς ευθαύβους,
κι' όλοι θέλουν εν ιδρωτί
τους συγχρόνους σου θριάμβους.

Φ.—

"Ωχ! Αθήνα, πρώτη πόλις,
χαίρε, πότνια μητέρα,
που δεν ήλθε κι' εδω πέρα
ή κατάρτος πανώλης
κι' ή κατάρτος χολέρα.

Πτολιέθρον άρατον
ήμων των άρσυραίων
των μακαριωτάτων.

Σάν πρώτα δεν χαίρεις,
τώρα σοφούς μαζεύεις
εκ των τετραπεράτων.

Και με Ρωμηών συγχρόνων
τόν νοϋ τόν τετραπεράτο
ξένων επιστημόνων
γανώνεται τὸ κέρατο.

Πάντα λάμπεις ζήλυτό,
κι' είσαι πνεύματος τροφή
πάντα και παντοτεινά.

"Ηγθησαν επί ταύτῳ
πανδαήμενοι σοφοί
κι' ήμέλιτσαν καννά.

Κι' είδα τους σοφούς τους ξένους
μέσα σε λαμπράς τσιβόους
νά μη δρέξη, νά μη σάξη.

Είδα χάγχιδες παντοίους,
είδα και τρεις Αιγυπτίους,
δουτημένους στο μετάξι.

"Ηλθαν πάνσοφοι μεστοί
ζήλου, θαυμασμού κι' άγάπης,
κι' ένας ποιητής Αράπης
έφαλεν Αραβιστί
πρός τήν γην του μεγαλείου
και του φλέγοντος ήλιου.

Χαμπίμπι, λείε, σ' άγαπῶ,
μά ντρέπομαι νά σου τὸ πῶ.
Γιὰ Χαμπίμπι νέλι νέλι,
τὸ καρνιά μου σένα τέλει.

Του Σκουή του Μπέη μ' έμάγευσαν οί στίχοι,
κι' από φωνάς ποικίλας ὁ Παρθένον άντιχεί,
που ζόνησε και πάλιν ὁ του Διός γλαυκῶπις
κι' έβλεπε αστασιόμην
*στά θατα της τεμένη
τούς τρεις τούς Αραπάδες κι' έλους τούς εἰς Εύρώπης.

"Όμως κι' ὁ Σακκανδάρης, ὁ Σάγης του Καίρου,
έμην έπλεξε κι' αὐτός μετ' άγάπης διαπύρου
πρός τὰ κλέη σου τὰ πρώτα
μουσκαιμένους στον ιδρώτα.

Κι' είδα τήν κλεινήν Ελλάδα
σαν άρχαίαν Αμαζόνα,
κι' είδα τόνσοι με θαλάδα
νά ανεβούν στον Παρθενώνα.

Κι' άν κι' ὁ λαμπρός μας ήλιος θερμῶς έμεισοϋράνει,
έν τούτους κάμποσι σοφοί
θαρρῶ πῶς έκοφαν καρφί,
άλλα κι' έμένα τούρτουρας άρχισε νά με πιάνη.

Ργῶς έβλεπα διπλοϋν σ' τους σοφούς τους καλοτύχους,
ργῶς από συγκινήσεις
κι' από τόνσας άναμνήσεις,
κι' άλλο ργῶς εκ του φύγους.

"Ὁ βουλεύματα καννά,
κι' άκουσα τήν Αθηνά,
*στον Αλεξανδρῆ νά πη: κύρ' Αλεξανδρῆ— πέρ μακάκι—
τί τῶς έφερες εδῶ τούς καίμενους με τὸ φράκι;

Έδῶ πάνω στην Παλλάδα
πῶς τούς φέρνεις με θαλάδα
και πολὺ φιλό ερακι;

Θά τούς κάρης νά κρεπάρουν,
κι' είναι κίνδυνος μή πάρου
κακιμιά πουντ' άρχαίη.

"Ηλθαν κι' Αράπηδες τρανοί κι' ὁ Πρύτανις τούς προσφωνεῖ.

Γι' αὐτὸ τὸ καζὸ πούγινε δέν ζέρει πῶς εντραπήνα,
κι' ὀμίλησ' σ' τους Αράβας κι' ὁ Πρύτανις Αράπικα:
Σάχλαν οὐ σάχλαν, σ'ηλαδῆ και σεῖς καλῶς ὀρίσατε,
και βίβαια θά χαίρεσθε γιατί μας έγνωρίσατε.
Κι' έκεινοι τούπανι: Σάχλαν μπάκι, ήγουν καλῶς σὰς δ'ήκαμε
και γιὰ τήν γνωριμία σας μεγαλῶς έχρησάκαμε.

Κι' είπε πρὸς αὐτοὺς ὁ Λάμπρος: γιὰ χαμπίμπι κι' ὀχλάμι,
γιὰ Ερέντημ, γιὰ Σουλτάνημ, άν άχμπακ μιν ζαμί.
Και' στον ποιητῆν φωνάζει: γιὰ χαμπίμπι, Σκουή,
που σοφίαν κι' εδῶ πέρα κουβαλῆς με τὸ σακί.
"Ητο φαίνεται κομῆτ' στας ήμέρας μου νά δῶ
σέ τον ποιητῆν εδῶ,
έπου' στῆς Χαρμάν επάνω τήν Ελλάδα τραγουδεῖς
λιγυρῶς, περιπραδῶς.

Χαίρε των Σεμπουή και των Σκαντῆ βλαστάρι
και του Δάρφρ Αλχαντάτ, πούγιες μά περισσά χαρί.
Κύττα λείψανα κλεινά, κίττα κι' ὀρανοῦς σαπφείρου,
κι' ένθους φάλε κι' εδῶ πέρα
*στῆς σοφίας τήν μητέρα
τόν Αλκάσεμ Μαχομμέδ, πρώτον κίστην του Καίρου.

**'Επάνω'στὴν Ἀκρόπολιν κ'ὸ ρέκτης Φασουλῆς
πῆγαινεῖ μὲ τοὺς Ἀραβας,σοφοὺς δημοφιλεῖς.**

"Αε ἐξάρη τὰς ψυχὰς ἐνὸς Ἀραβος φθῆ,
ψάλε τὸν Μαζῆ, Μαζῆ, τὸν κλεινὸν Ἀλχαιμαθῆ,
ψάλε μας καὶ τὸν Χαρή, τὸν Ἀρτζῆ, καὶ τὸς αὐτοὺς ἄλλους,
πάσαι ποιητὰς μεγάλους.

Κύτταξε τὸν Παρθενῶνα, ποὺ τὸν ὕμνησαν λαοί,
κ' ἔδω μέσ' στὴν Ἀθήνα
ψάλε τὸν Ἀλτακουῆ,
τὸν νάνο τὸν ἐν Μεδίνα.

Σὺ μὰς φέρνεις κ' Ἀιμεχράς, τῶν Ἀράβων ἱερὸ
καὶ πανάχαρτο νερὸ.

Τοῦτο λέν πῶς ὁ Μαχόμετ ὁ Προφήτης ἐκεῖ πέρα
τῶμα πρώτος μὲν ἡμέρα.

Χαίρε χαίρε, Σκουκῆ,
χαίρε, Μοῦσ' Ἀραβική,
ποιητὰ τῶν Χεδιθῶν καὶ τῶν Ὀμπειδιάχ,
λαίλαχ λά Ἰλαλάχ Μαχόμετ Ρασουλ' Ἀλάχ.

Τοιαῦτα τοῖς Πρωτάνεως εἰπόντος πρὸς ἐκεῖνον
ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων,
ἐτ φάνταλ, ἔκραξα κ' ἐγὼ σ' τοὺς φίλους Ἀραπάδες,
ποῦστεκαν σὰν λαμπάδες.

Καλῶς ὄρισατε καὶ σεῖς σ' τῆς φέσταις τῆς καινούριας
καὶ τῆς μεγάλης φοῦριας.
Τεμέν ὕμνηστε Μοῦσῶν
καὶ Παρθενῶνων βράχους,
ἀκούστε τῶν Ἰλισῶν
κοῤῥόντας βατράχους.

Σοφία μὰς γελᾶ σεννή,
μ' ἔμας καὶ σεῖς τραβᾶτ' ἔμπρός,
κ' ὁ Πρωτάνης σὰς ἐξυμνεῖ,
ὁ Σπῦρος Δάμπρος ὁ λαμπρός.

Ὁ κόσμος τὰς μερίμνας τοῦ θαυμάζει καὶ τοὺς κόπους,
ποὺ πηλαεῖ νυχθημερὸν σὰν ἵππος ἀελλόπους,
μαζὶ μὲ τὸς αὐτοὺς κ' ἔκετος συμπληρώνων
διδασκαλίαν ἀγαθὴν εἰκοσιπέντε χρόνων.

Ἀράβων βλαστοί,
σοφίαις μεστοί
μ' ἔμας προχωρεῖτε.

Σεῖς ἄσπροι καὶ μαῦροι
βαδίζετε γαῦροι,
καὶ πάντα θαρρεῖτε.

Καθένας σας κλίνων
σὲ δάφνας νὰ λέρῃ
Ἀράβων κ' Ἑλλήνων
πανάρχαια κλέη.

Καὶ ξένοι καὶ ντόπιοι κρατοῦν πασχάλα
καὶ πέρνον καὶ δίνουν ἀγάπης φιλιὰ.
Ὁ μαῦρος τὸν ἄσπρο φιλεῖ διαπύρας,
καὶ τρέχουν Πρωτάνεις, καὶ τρέχει κ' ὁ Σπῦρος.

Καὶ σπείρεται σπόρος σοφίας μελλούσης
κ' ἀκούεται φθόγγος Ἀραβικῆς Μούσης,
καὶ ψάλλει καθένας εἰς ὄδας τρυφῶν:
Μεντίκατ ἐλ Χάμαματ, ὁ πόλις σοφῶν.

Ἀραβες γνώσεως πολλῆς καὶ πνεύματος ἀρτίου
θαρρῶ πῶς ἦλθαν κ' ἄλλοτε σ' τὴν πόλιν τῶν λογῶν,
ἰδίως μὲ τὰς ἐκλογὰς τοῦ λήγοντος Μαρτίου
μέσ' ἀπὸ κάλπικης πῆδησε πληθῶς στραβαπαδάων.

Καλῶς μὰς ἦλθατε καὶ σεῖς σ' τῆς φέσταις τῆς καινούριας
καὶ τῆς μεγάλης φοῦριας.
Σὰς ὑποδέχομαι θερμῶς κ' ἐγὼ κ' ὁ Παρικλέτος,
κ' ὁ Φοῖβος ἀποστέλλει
τὰ πυρινὰ τοῦ βέλῃ
καὶ σ' τὰ κεφάλια τὰ σορὰ καὶ σ' τὰ ἄσπρα καθέτω.

Ἦτον ἄλλοτ' ἕνας Πλάτων ἐδῶ πέρα θαυμαστός,
κ' ἰστοῦς Ἀραβας γνωστός,
καὶ σ' τὴν γλῶσσα των νομίζω πῶς τὸν λέγουν Ἀφλατοῦν,
ἀλλὰ τὰρ σ' τοὺς συγχρόνους
τῶν Πλατῶνων ἀπογόνους
δὲν θὰ ἔρῃτε τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνον φαφλατοῦν.